

POD DOMEM POHŘEBIŠTĚ

Rád bych mír do dlaní. A když je promnu, aby
voněly kořením vší lásky.

Cítíš tu pravdu? Ruka, jíž se chytáš, už není tvého
milence. Jak zvíře v ní větrím hmaty neřádu, uchem
stopuji, čím tepe, je hrobem, z něhož odebírám
věnce, a krev volá krev, prsty k sobě lepí.

Ještě bych mohl vše zasypat nějakým milosrdným
podobenstvím, například o nálezu staré lahve
červeného, které je hřích otevřít, uhladit veršem
rafinované sebelítosti, zhasnout a usnout.

To všechno bych mohl, kdybych už nebyl na střepe.
A v tísní, jak tu bosa našlapuješ, jak lámu tvé světlo,
když se svlékáš, jak celý řežu, tak celý svinuji se
v pěst

a v duchu prosím anděly, ať změní se v psy, kteří
lačně zuby zatnou do lidských kostí vyrvaných
z hlubin matky Země, a při defilé těch relikvií ať
asistuje déšť.

Nebude ani dlouhý. Do plechové střechy předrmolí
výčet jmen, před posledním ale zmlkne, protože mu
skočím do řeči:

Rád bych mír do dlaní. A když je promnu, aby
voněly kořením vší lásky.

A chci to tady, teď, a živý.